

Минко Ниволин.

1. ЗАВЕТА НА РИЦАРЯ.

Лежа прободен на полето бранно
под черни облаци прихлюпено;
кръвта дими в широката ми рана
и плъзга се по шпагата пречупена.

Аз зная: моя сетен час настъпи —
три гарвани над мене сж надвесени;
прощавайте, другари мой скъпи
вий, лесове, вжв боен звън унесени.

И днес, когато аз ви казвам сбогом,
все тжй ми се усмихват усните, —
ако скърбя, това е, че немога
да пия с вас преди да ме напусните,

Земи далечни с моя меч обходих,
испитах на жената ласките, —
не жала, че не ще ме сжпрободи
до моя гроб царицата на маските.

И, все пак, бих ви казал: вжв живота
изпийте времените сладости, —
и в пжтя, който води кжм Голгота,
тжрсете само светли радости.

Повейте бури, стжлпове извийте!
по гржма на стихия ненадмината:
в размаха си очите ми закрийте
с последния поздрав от родината! . . .

2. РОДИНА.

Под варварски надвиснал меч —
потомжк на вековно иго, —
аз гледам с болка отдалеч
орела, който се издига.

Сждба сурова ме плени:
затворник вечен без тжмница, —
аз блжскам четири стени
като заключената птица.